

БОРБА®

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

Н. В. ЦАР СИМЕОН II

Песен на панагюрските въстаници

Боят настава, тупкат сърца ни –
ето ги близо наште душмани.
Дързост дружина вярна, сговорна –
ний не сме веке рая покорна.

Припев:

Бийте, братя, Бог е с нас, вража порога –
бой за чест и свобода, за мила рода.
О, майко моя, родино мила,
земя си красна, райска градина.

Нека с тоз удар врага да смажем,
нека му гордо, братя, докажем,
че сме строшили мръсни окови,
че сме свободни, а не робове.

Припев...

Иван Вазов

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

E-mail: bnfbg@abv.bg

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 66, број 2

Книжка гвеста гвagesет и сегма

Мај 2017

Равносметката от изборите

През последната седмица на месец март в България се проведеха извънредни избори за народни представители, предизвикани от подадената от Бойко Борисов оставка след загубата на президентските избори от неговата партия ГЕРБ. Изборите се проведеха в условията на почти пълна апатия от страна на демократичномислещите българи. В самата предизборна кампания не се състоя истински дебат за конкретните предложения на отделните партии, а имаше само от добре познатите междуличностни нападки и заяждания на дребно.

Какви според мен са основните изводи от тези избори?

1. За пореден път парламентарно представените партии и коалиции без изключение се отдадоха на дребнотемия и не поставиха за обсъждане най-важния въпрос – какъв национален приоритет да определим за страната ни за 10 или 20 години напред. Кое е онова нещо, което ние ще развиваме като нация, без значение какво точно правителство идва и кой се сменя на премиерския стол? Нито една от по-големите партии не посмя да започне този разговор, защото тогава щеше да лъсне липсата на достатъчен кадрови потенциал в техните редици;

2. Избирателната активност, въпреки предвиденото задължително гласуване, едва достигна 54%. Като се махнат всички недействителни бюлетини и гласовете „не подкрепям никого“, тя пада под 50%. Какви са реалните проценти. ГЕРБ са получили 16%, БСП – 13,5%, Обединените патриоти – 4,5%, а ВОЛЯ на В. Марешки – 2% от гласовете на всички българи с право на глас. Или най-важният извод е, че всички партии, които влизат в новото Народно събрание, ВЗЕТИ ЗАЕДНО имат ОБЩО 36% от гласовете на българите. Ако от този резултат се извадят купените гласове предимно из малцинствени махали и контролирания корпоративен вот, то ще излезе, че всички партии в новия парламент общо представляват приблизително 1 от всеки 4 българи. Което означава, че НЕ представляват 3 от 4 българи. Това е коректния прочит на изборния резултат;

3. Никой от политическите субекти, които попаднаха в Народното събрание, не постигна резултатите, за които се бореше. Нямаше отчетлив победител, няма партия или коалиция, която да може да каже с чиста съвест „На нас народът възложи своите надежди“. Не, по-скоро надежди вече няма в която и да е партия от тази конфигурация;

4. ГЕРБ запази позициите си от предишните парламентарни избори, бившите комунисти увеличиха почти двойно броя на своите гласове и мандати, патриотите получиха двойно по-нисък

разултат от този, който очакваха, а Маршки едва влезе в парламента и то ако не е било с „помощ от приятел“;

5. Трите субекта, които се конкурираха за гласовете на десния (разбирай наследствения антикомунистически от началото на прехода) вот се провалиха чутовно благодарение на неадекватната политика на своите ръководители и на своята надменност. Те не само не приеха подадената ръка за партньорство от страна на други демократични партии, но и се обезсилиха взаимно. Дано сега, когато вече нямат държавна субсидия и ще изгубят позициите си в държавната власт, да намерят достатъчно сила и кураж, за да отблъснат желанието на някои нови олигарси да приватизират за пореден път в своя икономическа полза процеса по формиране на нова антиолигархична и проевропейска общност в България, което неизбежно предстои.

Накъде оттук нататък? Този въпрос в най-голяма степен е валиден за нас – онези хора, които през годините винаги сме били движещата сила на реформите в България, които заедно извоювахме и отстояваме европейската и атлантическа ориентация на България като демократична държава. Същите тези, които искат едно просто нещо – да се спазват правилата и да бъде наказван всеки, който умишлено ги нарушава в свой интерес. Които не искат държавата да им помага, а просто да не им пречи.

Когато стигнем до въпроса „Как ще се сформира тази общност?“, трябва да кажем най-важното – как НЕ ТРЯБВА да се формира:

- Не трябва да се позволява на нечисти олигархични интереси да „бабуват“ на този процес;

- Не трябва да се „затваря“ процеса на изграждане на нова общност само в извънредно тесните рамки на трите провалили се на изборите субекта – Реформаторски блок, Да, България и Нова Република (ДСБ). Необходимо е изграждане на

равноправен конфедеративен субект, в който всеки има своето място и писта за развитие, за да може след време тази общност да кандидатства не за младши коалиционен партньор, а да поиска самостоятелно да управлява България;

- Не трябва да се позволява на редица продали се на олигархията през годините десни „гурута“ да начертаят от „правилните си позиции“ пътя, защото те ще ни отведат в ада. Поправям се – те вече ни отведоха там.;

- Не трябва да има никоя личност, група или партия/партии, която да си присвои правото да сочи с пръст и да взема решения от последна инстанция и да решава кой е добър и кой е лош, кой става и кой – не. Допусне ли това, всичко е умряло още преди да се роди.

Пътят е дълъг, трънлив и славен. Той не е за доверието на лидерите и покровителите на ония групички, които се самоунищожиха на последните избори с техните по 2-3%. Пътят е да се събере енергията на всички хора, които носят свободния дух и са готови да рискуват всичко в името на спасението на Родината. Пътят не е без изход, но трябва и кураж, и воля, и подкрепа както от страна на международната демократична общественост, така и от българската емиграция. Защото тези, които си играят на основни опоненти в България, днес бяха заедно преди 27 години. От грешната страна!

Стефан Иванов,
председател на политическа партия „Движение Демократично гејствие – ДЗ“ (www.deistvie.bg)

Парламентарни избори в България – март 2017 г.

Общо население на България	~7006522
Брой на гражданите, имащи право на глас	~6800000
Брой на гражданите, гласували на изборите	3682493
Брой на недействителните гласове	169009
Общ брой на действителните гласове, подадени за партии, коалиции и инициативни комитети	3425632
Общ брой на действителните гласове с отбелязване на „Не подкрепям никого“	87850
В изборите участваха:	
– 9 коалиции;	
– 13 партии;	
– 21 независими кандидати, посочени от комитети.	
Изборите са обслужени от:	
– 12 081 секции в България;	
– 371 секции извън България.	

Таблица 1. Спечелени по райони мандати от политическите партии и коалиции, получили доверието на българските граждани да ги представляват в рамките на 44-я парламент:

№	Район	ГЕРБ	БСП	ОП	ДПС	ВОЛЯ
1	Благоевград	5	3	1	2	0
2	Бургас	6	4	2	2	0
3	Варна	6	4	2	1	2
4	Велико Търново	3	3	1	1	0
5	Видин	1	2	1	0	0
6	Враца	2	2	1	0	1
7	Габрово	2	1	1	0	0
8	Добрич	2	2	1	1	0
9	Кърджали	1	1	0	3	0
10	Кюстендил	2	2	0	0	0
11	Ловеч	2	2	0	1	0
12	Монтана	2	2	0	1	0
13	Пазарджик	4	3	1	1	0
14	Перник	2	2	0	0	0
15	Пловдив-град	5	3	2	0	1
17	Пловдив-обл.	4	4	1	1	1
18	Разград	1	1	0	2	0
19	Русе	3	3	1	1	0
20	Силистра	1	1	1	1	0
21	Сливен	2	2	1	0	1
22	Смолян	2	1	0	1	0
23	София, 23 МИР	8	6	1	0	1
24	София, 24 МИР	6	4	1	0	1
25	София, 25 МИР	6	5	2	0	1
26	София-обл.	3	3	1	0	1
27	Стара Загора	4	4	1	1	1
28	Търговище	1	1	0	2	0
29	Хасково	3	3	1	1	0

30	Шумен	2	1	1	2	0
31	Ямбол	1	2	1	0	0
	ВСИЧКО	95	80	27	26	12

ГЕРБ печели парламентарните избори 32,65% от подадените гласове. БСП е втора с 27,20%, а на трето място остават Обединени патриоти – 9,07% с нищожна преднина пред ДПС – 8,99%.

В парламента влиза и партията на Веселин Марешки ВОЛЯ. Това показват данните на ЦИК при 100% обработени протоколи от секционните избирателни комисии.

Така депутатските мандати в 44-ото Народно събрание се разпределят по следния начин: ГЕРБ – 95, БСП – 80, ОП – 27, ДПС – 26, ВОЛЯ – 12.

**Списък с имената на новоизбраните депутати на парламентарните избори,
проведени на 26 март 2017 г., разпределени по партиен признак
(ГЕРБ, БСП, ОП, ДПС и ВОЛЯ)**

ПП ГЕРБ

Александър Димитров Манолев
 Стефан Апостолов Апостолов
 Георги Запнев Динев
 Даниела Владимирова Савеклиева
 Александър Иванов Мацурев
 Ивелина Веселинова Василева
 Ася Атанасова Пеева
 Диана Димова Саватева
 Димитър Бойчев Петров
 Диана Иванова Йорданова
 Жечо Дончев Станков
 Лиляна Павлова Николова
 Таня Тодорова Петрова
 Павел Алексеев Христов
 Красен Кирилов Кралев
 Стоян Христов Пасев
 Нели Рускова Петрова
 Цветан Генчев Цветанов
 Клавдия Георгиева Григорова-Ганчева
 Станислава Красиминова Стоянова
 Владимир Цветанов Тошев
 Петя Цветанова Аврамова
 Красен Георгиев Кръстев
 Томислав Пейков Дончев
 Николай Цветанов Сираков
 Пламен Иванов Манушев
 Живко Иванов Мартинов
 Цвета Вълчева Караянчева
 Кирил Боянов Калфин
 Ивайло Любенов Константинов
 Николай Нанков Нанков
 Иван Николов Миховски
 Дилян Станимиров Димитров
 Ирена Методиева Димова
 Екатерина Спасова Гечева-Захариева
 Димитър Иванов Гечев
 Даниела Димитрова Малешкова

Десислава Ангелова Тодорова
 Красимир Любомиров Велчев
 Александър Петров Александров
 Ивайло Ангелов Московски
 Владислав Тошков Николов
 Пламен Тачев Петров
 Бойко Методиев Борисов
 Спас Георгиев Гърневски
 Менда Кирилова Стоянова
 Вежди Летиф Рашидов
 Атанас Иванов Ташков
 Константин Веселинов Попов
 Запрян Василев Янков
 Младен Николов Шишков
 Христо Грудев Грудев
 Десислава Вълчева Атанасова
 Пламен Дулчев Нунев
 Светлана Ангелова Найденова
 Андриан Иванов Райков
 Алтимир Емилов Адамов
 Десислава Жекова Танева
 Галя Енева Захариева
 Даниела Анастасова Дариткова – Проданова
 Недялко Живков Славов
 Димитър Борисов Главчев
 Александър Руменов Ненков
 Милена Цветанова Дамянова
 Данаил Димитров Кирилов
 Теодора Радкова Георгиева
 Валентин Алексиев Николов
 Александър Койчев Иванов
 Мария Йорданова Илиева
 Владислав Иванов Горанов
 Борислав Иванов Борисов
 Георги Евдокиев Марков
 Джема Маринова Грозданова
 Тома Любомиров Биков
 Валентин Иванов Радев

Христо Георгиев Гаджев
Станислав Стоянов Иванов
Лъчезар Богомилов Иванов
Антон Динев Тодоров
Снежана Георгиева Дукова
Румяна Генчева Бъчварова
Николина Панайотова Ангелкова
Валентин Мирчов Милушев
Васил Цветков Цветков
Емил Маринов Христов
Борис Петков Кърчев
Маноил Минчев Манев
Радостин Радославов Танев
Теменужка Петрова Петкова
Делян Александров Добрев
Станислав Насков Дечев
Евгения Даниелова Ангелова
Румен Петров Генов
Димитър Крумов Александров
Юлиан Михайлов Папашимов

БСП за БЪЛГАРИЯ

Тома Николов Томов
Богдан Емилов Боцев
Николай Кръстев Бошкилов
Петър Георгиев Кънев
Димитър Стоянов Стоянов
Николай Асенов Тишев
Тодор Байчев Байчев
Иван Димов Иванов
Анелия Димитрова Клисарова
Георги Димитров Андреев
Александър Димитров Паунов
Весела Николаева Лечева
Явор Руменов Божанков
Валентин Георгиев Ламбев
Филип Стефанов Попов
Цветан Борисов Топчиев
Иван Киров Генов
Николай Георгиев Иванов
Кирил Николаев Добрев
Красимир Христов Янков
Даниел Петков Йорданов
Александър Тихомиров Симов
Валери Мирчев Жаблянов
Иван Тодоров Ибришимов
Милко Неद्याлков Неद्याлков
Валентина Александрова Найденова
Атанас Петров Костадинов
Илиян Ангелов Тимчев
Славчо Георгиев Велков
Йордан Стоянов Младенов
Надя Спасова Клисурска-Жекова
Станислав Иванов Владимирова

Любомир Бойков Бонев
Васил Миланов Антонов
Стефан Иванов Бурджев
Чавдар Йорданов Велинов
Иво Ангелов Христов
Георги Йорданов Йорданов
Теодора Атанасова Халачева
Георги Ченков Търновоалийски
Манол Трифонов Генов
Димитър Величков Георгиев
Веска Маринова Ненчева
Денчо Стоянов Бояджиев
Крум Костадинов Зарков
Георги Георгиев Стоилов
Пенчо Пламенов Милков
Стоян Михайлов Мирчев
Таско Михайлов Ерменков
Кольо Йорданов Милев
Дора Илиева Янкова
Жельо Иванов Бойчев
Христо Танчев Проданов
Георги Георгиев Михайлов
Румен Василев Гечев
Ирена Тодорова Анастасова
Румен Николов Георгиев
Стефан Ламбов Данаилов
Георги Страхилов Свиленски
Димитър Иванов Данчев
Нона Кръстева Йотова
Корнелия Петрова Нинова
Николай Иванов Цонков
Михаил Ивайлов Христов
Антон Константинов Кутев
Петър Бойков Витанов
Иван Ивайлов Ченчев
Радослав Любчов Стойчев
Лало Георгиев Кирилов
Драгомир Велков Стойнев
Донка Димова Симеонова
Георги Янчев Гьокон
Спас Янев Панчев
Светла Маринова Бъчварова-Пиралкова
Елена Николова Йончева
Никола Илиев Динков
Виолета Русева Желева
Иван Валентинов Иванов
Кристиан Иванов Вигенин
Николай Димитров Пенев

ОБЕДИНЕНИ ПАТРИОТИ – НФСБ, АТАКА и ВМРО

Атанас Славчев Стоянов
Христиан Радев Митев
Йордан Апостолов Апостолов
Валентин Кирилов Касабов

Николай Веселинов Александров
 Милен Василев Михов
 Росен Живков Иванов
 Красимир Илиев Богданов
 Борис Вангелов Борисов
 Йордан Илиев Йорданов
 Станислав Тодоров Станилов
 Красимир Дончев Каракачанов
 Славчо Стоев Атанасов
 Александър Маиров Сиди
 Борис Янков Ячев
 Искрен Василев Веселинов
 Александър Николаев Сабанов
 Петър Христов Петров
 Валери Симеонов Симеонов
 Юлиан Кръстев Ангелов
 Десислав Славов Чуколов
 Георги Колев Колев
 Явор Божилков Нотев
 Маргарита Николаева Николова
 Павел Димитров Шопов
 Емил Димитров Симеонов
 Волен Николов Сидеров

Движение за права и свободи – ДПС

Делян Славчев Пеевски
 Елхан Мехмедов Кълков
 Камен Костов Костадинов
 Ангел Илиев Исаев
 Ерджан Себайтин Ебатин
 Симеон Христов Симеонов
 Хасан Ахмед Адемов
 Мустафа Сали Карадайъ

Адлен Шукри Шевкед
 Ерол Осман Мехмед
 Джейхан Хасанов Ибрямов
 Димитър Иванов Аврамов
 Сергей Манушов Кичиков
 Велислава Иванова Кръстева
 Джевдет Ибрям Чакъров
 Ахмед Реджебов Ахмедов
 Ихсан Халил Хаккъ
 Бюрхан Илиязов Абазов
 Рамадан Байрам Аталай
 Хайри Реджебов Садъков
 Халил Реджепов Летифов
 Имрен Исметова Мехмедова
 Танер Мехмед Али
 Йордан Кирилов Цонев
 Нигяр Сахлим Джафер
 Хамид Бари Хамид

ВОЛЯ

Симеон Георгиев Найденов
 Андон Димов Дончев
 Слави Дичев Нецов
 Полина Цветославова Цанкова-Христова
 Нина Пейчева Миткова
 Дора Стоянова Христова
 Гургана Желязкова Стефанова
 Боряна Любенова Георгиева
 Пламен Трифонов Христов
 Веселин Найденов Марешки
 Албена Владимирова Найденова
 Кръстина Николова Таскова

ВАЖНО!

ВАЖНО!

ВАЖНО!

СЪОБЩЕНИЕ на ЦУС на БНФ, Инк.

На заседание на Управителния съвет на БНФ, Инк., Чикаго, САЩ, бе взето следното решение:

1. За председател на градското ръководство на БНФ, Инк., на организацията в Чикаго бе избран г-н Радослав Стойчев. Той заема длъжността, която беше свободна след кончината на г-н Борислав Борисов;

2. Централният управителен съвет на БНФ, Инк., призовава председателите на клубовете в България да изпратят координати и информация за броя на членовете на съответните клубове в Централата на организацията в Чикаго, САЩ.

Информацията е необходима при подготовката за свикване на предстоящия Конгрес.

ЦУС на БНФ, Инк., Чикаго, САЩ

Уважаеми читатели на сп. „Борба“,

Редакцията на списанието Ви благодари за топлите думи, с които изразявате отношението и удовлетворението си, директно или не, към материалите, поместени на неговите страници.

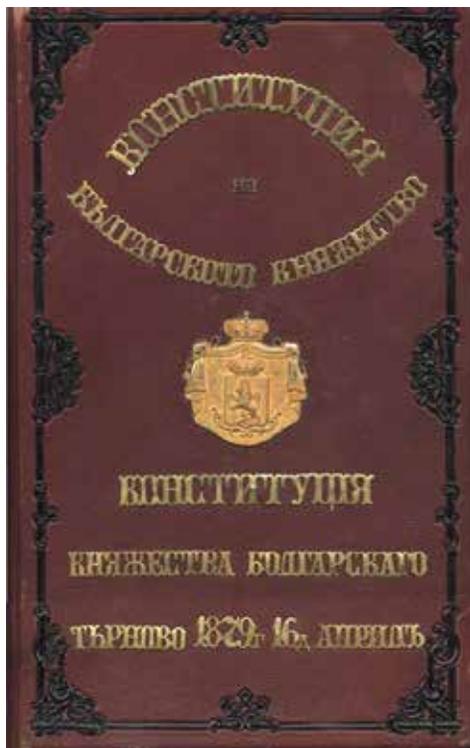
В този брой на списанието освен преглед върху произведенията на 26 март 2017 г. парламентарни избори, ангажираме вниманието Ви с отпечатания пълен текст на гласуваната на 16 април 1879 г. Конституция на Българското княжество, добила гражданственост като Търновска конституция.

Димитър Х. Попов:

Драги български граждани,

Ти държиш в ръцете си един документ, превърнал се от давна в история и едновременно запазил по един безпрецедентен начин обективната съвременност, достойна за велики творения на народната воля. С теб е свещената Търновска конституция.

Преди 138 години депутатите от първото Учредително събрание на Българското отечество се събраха в старопрестолния Търновград, за да положат началото на Княжество България и да приемат основния му закон. Бяха дошли представители от всички краища на българската земя. От Ниш и Пирот, от Скопие и Охрид, от Солун и кавала, от Одрин и Цариград, от Добрич и Тулча, от Видин и София, от Плевен и Стара Загора, от Шумен и Пловдив. В дните на всеобщата национална покрива от Берлинския диктат, разпокъсал етническото, обединено в Българската православна църква отчество, Учредителното събрание в Търновград по своя състав беше първият всебългарски протест срещу великите сили, ангажирани по толкова недостоен начин срещу суверенността на един току-що освободен народ.

От дистанцията на тези 138 години можем да кажем с категоричната увереност, че Търновската конституция има непреходна стойност именно защото е дело на представителите на целокупното Българско отечество и по своя характер за нас, българите, тя има значението на Декларацията на независимостта на САЩ.

Дебатите по приемането на Търновската конституция започват в първите дни на февруари 1879 г. Те преминават през няколко знаменателни момента. Един от тях е почти незабавната подмяна на наименованието на представения от русите проект, наречен Органически устав на Княжество България, с Конституция на Българското княжество. Очевидно е, че с наименованието Органически устав депутатите от Учредителното събрание биха приели един акт ограничен по значение и респект. Така например се е наричаал основният документ на Източна Румелия. „Конституция“ означава основен закон на истинска, на суверенна държава, каквато били решени да създадат първостроителите на съвременна България. Това „преименуване“ е първото успешно преодоляване на член 4 на Берлинския договор, който именно говори за изработване на Органически устав.

Друг важен момент е представеният от руската администрация проект за конституция. В своя първи вариант, дело на неуморните усилия на княз Дондуков-Корсаков и на управителя на съдебния отдел при окупационното управление Лукянов, един високоерудирани юрист, известен с либералните си възгледи, конституцията е отговаряла в най-значителна степен на демократичната структура на българското общество и на неговите свободолюбиви стремления. Одобрен по принцип от император Александър II, сам един от големите реформатори на Русия, проектът е бил предаден на една комисия от руски юристи да го прегледа и където е нужно, да го измени. За съжаление новият проект се оказал недостатъчно либерален и в някои отношения по-назадничав от сръбската конституция. Така например в разрез с демократичните традиции на българския народ, Народното събрание трябвало да се състои, според този проект, от членове по право, от членове по избор и от лица, назначени произволно от княза. Предвиждало се и създаване на Държавен съвет, с ролята на горна камара, който да подготвя законопроектите, като лишава народното представителство от законодателна инициатива.

Точно от този момент започва безсмъртното дело на нашите народни представители, преизпълнени от дух на отговорност пред отечествените интереси. Не можем тук да не споменем имената на някои от най-видните български избраници, като Петко Славейков, Драган Цанков, петко Каравелов, митрополит Климент Търновски (Васил Друмев), Тодор Икономов, марко Балабанов, христо Стоянов, д-р Константин Стоилов, д-р Моллов, д-р Вълкович, д-р Помянов и др. Макар по възгледи разделени на либерали и консерватори, те искрено са загрижени българският народ да получи конституция, която трайно да отговаря на националните му интереси, на интересите на българските граждани, защитавайки техните права, свободи и собствено.

В съзвучие с българската душевност надделяват либералните възгледи, които отричат създаването на сенат, който изкуствено би разделил народа на привилегирани и зависими. По този повод Петко Славейков казва: „Много по-добре и по-умно мисли за себе си сам един народ, който носи тежобите и разбира се, го отрепват, отколкото могат да мислят за него привилегирани лица...“

И така текст по текст Търновската конституция възприема основните либерални възгледи на тогавашното и на бъдещото време на нашето общество. „Всяка вечер, разказва д-р Моллов, ние се събирахме при Каравелова, за да определим поведението си за утрешния ден. Първата ни работа бе да разгърнем белгийската конституция и нейните коментари, за да направим справки върху материята, която бе на дневен ред.“

По един изключителен начин Търновската конституция прокламира неприкосновеността на частната собственост и инициатива, на основните граждански права и свободи, на свободата на вероизповеданията, както и ограниченията на владетеля в неговите прерогативи. Тя създава гаранциите за свободното развитие на българите и на малцинствата в границите на отечеството. Тя прокламира един велик принцип, че всеки роб, всеки потиснат, стъпил на българска земя, става свободен човек.

Търновската конституция винаги през тези 138 години от нашата най-нова история е била знаме на борбата на свободолюбивите българи срещу мракобесието и тиранията. Единствената политическа формация, която три пъти е възстановявала Търновската конституция (1919, 1931, 2 септември 1944 г.) е Българският земеделски народен съюз „Врабча I“. Винаги, когато е трябвало да се потъпче съверенитетът на народната воля, тираните са посягали на Търновската конституция. Ето защо тя и сега е толкова актуална и съвременна, колкото и в зората на Третото ни царство.

КОНСТИТУЦИЯ НА БЪЛГАРСКОТО КНЯЖЕСТВО

(Проект на 16.04.1879 г.)

Глава I

ЗА ТЕРРИТОРИЯТА НА КНЯЖЕСТВОТО

1. Намалване или уголемяване територията на Българското Княжество не може да стане безъ съгласието на Великото народно Събрание.
2. Исправяне границите, ако не става въ места населени, може да бъде разрешено и отъ Обикновенното Народно Събрание (чл. 85, т. 1).
3. Територията административно се дели на окръжия, околии и общини.
Особенъ законъ ще се изработи за наредбата на това административно деление върху начала за самоуправление на общините

Глава II

КАКВА Е КНЯЖЕСКАТА ВЛАСТЪ И КАКВИ СЪ НЕЙНИТЕ ПРЕДЕЛИ

4. Българското Княжество е монархия наследствена и конституционна, съ народно представителство.
5. Князьтъ е Върховенъ представителъ и глава на Държавата.
6. На Българский Князь се дава титлата – СВЕТЛОСТЪ, а на наследника на престола титлата – СИЯТЕЛСТВО.
7. Безъ съгласието на Великото Народно Събрание Българский Князь не може да бъде същевременно управителъ на друга некая държава.
8. Лицето на Княза е свещенно и неприкосновенно.
9. Законодателната властъ принадлежи на Князя и на народното представителство.
10. Князьтъ утвърждава и обнародва приетите отъ Народното Събрание закони.
11. Князьтъ е върховенъ началникъ на всички военни сили въ Княжеството, както въ мирно така и въ военно време. Онъ раздава военните чинове по закона. Който постъпя въ военна служба, дава клетва, че ще да е веренъ Князю.
12. Исполнителната властъ принадлежи Князю; всите органи на тая властъ действуватъ отъ негово име и подъ неговъ върховенъ надзоръ.
13. Съдебната властъ въ всичката нейна ширина принадлежи на съдебните места и лица, които действуватъ отъ името на Князя. Отношенията на Князя къмъ тия места и лица се определяватъ чрезъ особни наредби.
14. Князьтъ има право да смекчава или да отменява наказанията спроти начина, който е определенъ въ правилата на криминалното съдопроизводство.
15. Князьтъ има право за помиловане въ криминалните дела. А правото за амнистия принадлежи на Князя заедно съ Народното Събрание.
16. Изложените въ членове 14 и 15 правдини на Князя не се простиратъ и на пресъдите, по които съ осъдени министри за некакво нарушение Конституцията.
17. Князьтъ е представителъ на Княжеството въ всичките му сношения съ иностранныте държави. Отъ негово име и съ пълномощие отъ Народното Събрание се свързватъ съ Правителствата на съседните държави особни сговори за работи по управлението на Княжеството, за които се изисква участието и съдействието на тия правителства.
18. Наредбите и распоредданията, които излизатъ отъ Князя, иматъ сила въ такъвъ случай, когато те съ подписани отъ надлежните министри, които приематъ на себе всичката за нихъ отговорностъ.

Глава III

ЗА МЕСТОПРЕБИВАНИЕТО НА КНЯЗЯ

19. Князьтъ е длъженъ да се намира постоянно въ Княжеството. Ако на време излезе изъ него, той си назначава Наместникъ, който, докле отсъствува Князьтъ, ще има правдини и длъжности, определе-

ни съ особенъ законъ. За излазянъето си изъ Княжеството и за назначаванъето Наместника си Князьтъ обявява народу чрезъ прокламация.

20. Наследникътъ на престола такожде трябва да живее въ Княжеството и може да излазя изъ него само съ съгласието на Князя.

Глава IV

ЗА ГЕРБА НА КНЯЖЕСТВОТО, ЗА ПЕЧАТА И ЗА НАРОДНОТО ЗНАМЕ

21. Българский Държавенъ гербъ е златенъ коронованъ левъ на тъмночервено поле. Надъ полето Княжеска корона.

22. На държавний печатъ се изображава гербътъ на Княжеството.

23. Българското народно знаме е трицветно и състои отъ белъ, зеленъ и червенъ цветове, поставени хоризонтално.

Глава V

ЗА НАЧИНА, ПО КОЙТО ЩЕ СТАВА ПРЕСТОЛОНАСЛЕДИЕТО

24. Княжеското достоинство е наследственно въ мъжката нисходяща права линия на първий избранъ Князь. За наследството ще се изработи особенъ законъ.

Глава VI

ЗА ПЪЛНОЛЕТИЕТО НА КНЯЗЯ, РЕГЕНСТВОТО И ЗА НАСТОЙНИЧЕСТВОТО

25. Царствующий Князь и Наследникътъ на престола се считатъ пълновръстни на 18-та си година.

26. Ако Князьтъ встъпи на престола преди да е достигналъ тоя възраст, то до пълнолетието му се отрежда Регенство и настояничество.

27. Регенството състои отъ троица Регенти, които се избиратъ отъ Великото Народно Събрание.

28. Царствующий Князь може още при живе да назначи тримата Регенти, ако Наследникътъ на престола е непълновръстенъ, но за това се иска съгласието и утвърдението на Великото Народно Събрание.

29. Членовете на Регенството могатъ да бъдатъ министри, председателятъ и членовете на Върховното съдилище, или пакъ лица, които съ занемале безукорно тия длъжности.

30. Членовете на Регенството, при встъпването си въ тая длъжностъ, даватъ въ Великото Народно Събрание клетва, че ще бъдатъ верни на Князя и на Конституцията. Следъ това чрезъ прокламация къмъ народа, те обявяватъ, че наченватъ да управляватъ Княжеството въ пределите на Княжеската властъ и отъ името на Князя.

31. Князьтъ, откакъ достигне пълнолетие и даде клетва, встъпя въ управлението на Княжеството, и за това известява на народа чрезъ прокламация.

32. Въспитанието на непълновръстний Князь и управлението на имота му се поръчва на овдовелата Княгиня и на настояници, назначени отъ Съвета на Министрите по съгласие съ Княгинята.

33. Членовете на Регенството не могатъ да бъдатъ и настояници на непълновръстний Князь.

Глава VII

ЗА ВСТЪПЯВАНЪТО НА ПРЕСТОЛЪ И ЗА КЛЕТВАТА

34. Следъ смъртта на Князя, Наследникътъ му встъпва на престола и незабавно се распореджа за да се свика Великото Народно Събрание, предъ което той дава следующата клетва:

„Кълнъ се во име Всемогущаго Бога, че свято и нерушимо ще пазя Конституцията и законите на Княжеството, и че въ всичките си распореджания ще имамъ предъ очи само ползата и доброто на Княжеството. Богъ да мие на помощъ.“

Глава VIII

ЗА ОБДЪРЖАНЪЕ НА КНЯЗЯ И НА КНЯЖЕСКИЙ ДОМЪ

35. Народното Събрание определява за обдържанъе на Князя и на неговий дворъ шесть стотини хиляди франки на година.

Това количество не може да бъде нито уголемено безъ съгласието на Народното Събрание, нито намалено безъ съизволенieto на Князя.

36. Народното Събрание определява обдържанъето на Наследника на престола, отъ какъ той достигне пълнолетието си.

Глава IX ЗА ВЕРАТА

37. Господствующа въ Българското Княжество вера е Православно-Християнската отъ Источно Исповедание.

38. Българский Князь и потомството му не могатъ да исповедватъ никоя друга вера, освенъ Православната. Само първий избранъ Българский Князь ако принадлежи къмъ друга вера, може да си остане въ нея.

39. Българското Княжество отъ църковна страна, като съставлява една неразделна частъ отъ Българската църковна областъ, подчинява се на Св. Синодъ – Върховната духовна власть на Българската църква, гдето и да се намира тая власть. Чрезъ последнята Княжеството съхранява единението си съ Вселенската Вѣсточна Църква въ всичко, що се отнася до догмите на верата.

40. Християните отъ неправославно исповедание и друговерците, бил природни подданници на Българското Княжество, било приети въ подданство, а така също и чужденци, които постоянно или само временно живеятъ въ България, ползуватъ се съ свобода на вероисповеданието си, стига изпълнението на техните обреди да не нарушава съществуващите закони.

41. Поради религиозни убеждения никой не може да отбегнува отъ изпълнението на дейсвующите и задължителни за всекого закони.

42. Църковните работи на християне отъ неправославно исповедание и на друговерци, управляватъ се отъ техните духовни власти, но подъ върховний надзоръ на надлежний министръ, споредъ законите, които ще се издадътъ за тоя предметъ.

Глава X ЗА ЗАКОНИТЕ

43. Българското Княжество се управлява точно споредъ законите, които се издаватъ и обнародватъ по начина, който е показанъ въ Конституцията.

44. Ни единъ законъ не може да се издаде, допълни, измени, и отмени, докле той по напредъ не се обсъди и приеме отъ Народното Събрание, което има право така също и да тълкува неговий истинни смисълъ.

45. Приетий отъ Народното Събрание законъ се представя на Князя за утвърждение.

46. Следъ като се утвърди отъ Князя, законътъ въ пълний си текстъ треба да се обнародва. При обнародванието на закона треба да се каже, че той е приетъ отъ Народното Събрание. Никой законъ нема сила и действие, докле той не се обнародва.

47. Ако би държавата да се заплашва отъ некая външна или вътрешна опасность, а Народното Събрание не би могло да се свика, то само въ такъвъ случай Князьтъ, по представление на Министерский Съветъ и подъ обща отговорность на Министрите, може да издава наредби и да прави распореждания, които иматъ задължителна сила като законъ. Такива извънредни наредби и распореждания се представятъ за одобрение на първото, свикано следъ това, Народно Събрание.

48. Показаните въ по горний (47) членъ распореждания въ никой случай не могатъ да се отнасятъ до нареждане данъци и държавни бери, които всекога ставатъ съ съгласието на Народното Събрание.

49. Само Народното Събрание има право да решава, упазени ли съ всичките показани въ тая Конституция условия, при издаванетоъ на некая законъ.

50. Распореждания, за да се введе единъ въ действие и да се вземътъ потребните за това мерки, зависятъ отъ изпълнителната власть.

Глава XI ЗА ДЪРЖАВНИТЕ ИМОТИ

51. Държавните имоти принадлежътъ на Българското Княжество и съ техъ не могатъ да се ползуватъ нито Князьтъ, нито неговите роднини.

52. Начинътъ, по който ще се отстъпватъ и залагатъ самите имоти, а така също и распорежданието съ приходите имъ, ще се определятъ съ законъ.

53. Държавните имоти се управляватъ отъ надлежний Министръ.

Глава XII
ЗА ГРАЖДАНЕТЕ НА БЪЛГАРСКОТО КНЯЖЕСТВО

Дель I

Общи правила

54. Всички родени въ България, които не съ приели друго подданство, също и оние, които родени другъде отъ родителъе, български подданници, броятъ се подданници на Българското Княжество.

55. Чужденци могатъ да приематъ Българско подданство, като утвърди това Народно Събрание.

56. Всекой подданникъ на Княжеството може да се отрече отъ подданството, следъ като си изслужи по напредъ военната служба и като изпълни другите си длъжности спрямо Държавата, по особенъ законъ, който ще се изработи.

57. Всичките Български подданници съ равни предъ закона. Разделение на съсловия въ България не се допуща.

58. Титли за благородство и други отличия, също и ордени не могатъ да съществуватъ въ Българското Княжество.

59. На Князя се предоставя да отреди единъ знакъ за действително отличие въ време на война и само за военни лица.

60. Съ политически правдини се ползватъ само гражданете на Българското Княжество, а съ граждански правдини, спроти законите, се ползватъ всички живуци въ Княжество.

61. Никой въ Българското Княжество не може ни да купува, нито да продава човечески същества.

Всекой робъ отъ какъвто полъ, вера и народностъ да бѣде, свободенъ става, щомъ стѣпи на Българска територия.

62. Законите за благоустройството и полицейските закони еднакво съ задължителни за всички лица, които живеятъ въ Княжеството.

63. Всички недвижими имоти които се намерватъ въ Княжеството, макаръ би че принадлежале и на чужденци, се намиратъ подъ действието на Българските закони.

64. Въ всички други случае положението на чуждите подданници се определява отъ особни за това закони.

Дель II

За държавната и общественна служба

65. Само Български подданници могатъ да заематъ длъжности по държавна, общественна и военна служба.

66. И чужди подданници могатъ да се приематъ на служба, но за това всекой пътъ се изисква разрешението на Народното Събрание.

Дель III

За правото на собствеността

67. Правата на собствеността съ неприкосновенни.

68. Принудително отстъпване имотъ може да стане само заради държавна и общественна полза, и то съ справедлива и предварителна заплата. Начинътъ, по който може да става такъво отстъпване, има да се определи по особенъ законъ.

Дель IV

За даждията и Държавните берии

69. Всекой подданникъ на Българското Княжество, безъ исключение, длъженъ е да плаща определените по закона даждия и държавни берии и да носи тегобите.

70. Князьтъ и Наследникътъ на престола се освобождаватъ отъ всекакви даждия, държавни берии и тегоби.

Дель V

За военната служба

71. Всекой Български подданникъ е длъженъ да служи въ военна служба, по наредений за това законъ.

72. По работи криминални военни лица се съдятъ отъ военни съдилища само тогава, когато се намерватъ на действителна служба.

Дель VI

За личната неприкосновенност, за неприкосновенността на жилищата и кореспонденцията

73. Никой не може да бъде наказанъ безъ пресъда отъ надлъжний съдъ, която е вече добила законна сила.

74. Затвори и претърсвания по къщията могатъ да ставатъ само споредъ правилата, които съ изложени въ законите.

75. Никому не може да се наложи наказание, което не е установено отъ законите.

Мъчения при какво да е обвинение, също и конфискуване на имотъ се запрещаватъ.

76. Ако би се появили някои събития, които би могле да нарушътъ обществената безопасност, то Князьтъ може да спре въ цело княжество или въ отделни места действието на 73 и 74 членове, но задължава се да внася таквия свои распоредания за потвърждение въ първото Народно Събрание.

77. Частни писма и частни телеграфически депеши съставятъ тайна и се броятъ неприкосновенни.

Отговорността на длъжностните лица за нарушение тайната на писма и депеши ще се определи по особенъ законъ.

Дель VII

За народното учение

78. Първоначалното учение е безплатно и задължително за всите подданныци на Българското Княжество.

Дель VIII

За свободата на печата

79. Печатътъ е свободенъ. Никаква цензура не се допуца, също и никакъвъ залогъ не се иска отъ писателъете, издателъете и печатарете.

Когато писателътъ е познатъ и живее въ Княжеството, издателътъ, печатарътъ и раздавачътъ нема да се преследватъ.

80. Свещенното Писание, богослужебните книги и съчинения отъ догматическо съдържание, определени за употребление въ православните църкви, тъй също и учебниците по Закона Божий, назначени за употребление въ училищата на православните, подлежатъ на предварително одобрение отъ Св. Синодъ.

81. Престъпления по делата на печата се съдятъ, по закона въ общите съдебни установления.

Дель IX

За свободата на събранията и за съставяне дружества

82. Жителъете на Българското Княжество иматъ право да се събиратъ мирно и безъ оръжие, за да обсъждатъ всекакви въпроси, безъ да искатъ по-напредъ за това дозволение.

Събирания вънъ отъ зданията, подъ открито небо, напълно се подчиняватъ на полицейските правила.

83. Българските граждани иматъ право да съставляватъ дружества безъ всекакво предварително разрешение, стига само целъта и средствата на тия дружества да не принасятъ вреда на държавний и общественъ поредъкъ, на религията и добрите нрави.

Дель X

Право за подаване прошения

84. Всекой Български подданикъ има право да подава на надлъжните власти прошения, подписани отъ едно лице, или отъ много лица (коллективно). Учреждения, установени по закона, иматъ право да подаватъ прошения чрезъ своите представители.

Глава XIII

ЗА НАРОДНОТО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО

85. Представителството на Българското Княжество се заключава въ Народното Събрание, което бива:

1. Обикновено.
2. Велико.

Глава XIV
ЗА ОБИКНОВЕННОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Дель I

За състава на Обикновенното Народно Събрание

86. Обикновенното Народно Събрание се съставя от представители, избрани направо от народа, по единъ представителъ на десетъ хиляди души отъ двата пола.

Представителъте съ избиратъ за три години.

Избирателъе съ всички български граждани, които иматъ възраст по горе отъ 21 година, и се ползуватъ съ граждански и политически правдини.

Избираеми за представителъе съ всички български граждани, които се ползуватъ съ граждански и политически правдини и съ на възраст по горе отъ 30 години и да съ книжовни (грамотни). За редътъ на изборите ще се изработи особенъ избирателенъ законъ.

87. Представителъте представятъ не само своите избирателъе, но и целий народъ. За това те не могатъ да приематъ отъ своите избирателъе никакви задължителни за себе инструкции (наставление).

На представителъте се дава пълна свобода да обсъждатъ нуждите на България споредъ собственото си убеждение и съвестъ.

88. Щомъ се открие заседанието, Народното Събрание, подъ Председателството на най старий по годините изъ помежду членовете си, пристъпа веднага къмъ избора на Председателъ и подпредседателъе.

89. Народното Събрание избира между своите членове толко секретаре, колкото му съ потребни за работите.

90. Министрите могатъ да се намиратъ въ заседанията на Събранието и да взиматъ участие въ препирните. Събранието е длъжно да изслушва министрите всекой пътъ, когато они искатъ дума.

91. Князътъ може на место министрите, или заедно съ нихъ, да назначава особни комисаре, за да даватъ на Събранието обяснение по внесенните проекти и предложения. Комисарете въ тие случаи иматъ, като министрите, правата, които съ показани въ предидъщия 90 членъ.

92. Събранието може да поканва министрите и комисарете да дойдътъ въ заседанието, за да даватъ потребните сведения и разяснения. Министрите и комисарете съ длъжни да дойдътъ въ Събранието и да дадътъ лично исканите обяснения. Министрите и комисарете, подъ своя отговорность, могатъ да премълчаватъ таквия работи, за които ако се разгласи не увреме, може да се повредътъ държавните интереси.

Дель II

За свободата на мненията и за неприкосновенността
на членовете отъ Събранието

93. Всекой членъ на Събранието има право да исказва свободно своето мнение, и да дава гласъ по свое убеждение и съвестъ.

Никой не може да иска отъ него за исказаното мнение сметка, или да подига за това срещу него гонение.

94. Правата на председателя и отговорността на членовете отъ Събранието за редъ и приличие въ заседанията определяватъ, се въ особенъ Правилникъ за вътрешний редъ на Събранието.

95. За сторените въ заседанието на Събранието отъ членовете му погрешки и престъпления, които съ предвидени отъ криминалните закони, виновните въ това могатъ да бѣдътъ теглени на съдъ само по решение на Събранието.

96. Членовете на Народното Събрание петъ деня до отваряньето и презъ всичкото време, докле траятъ заседанията, не могатъ да бѣдътъ затваряни и съдими, освенъ въ случаите, когато они се обвиняватъ за престъпления, за които се налагатъ по криминалний законъ най тежки наказания. Въ тие случае за затваряньето трябва незабавно да се яви на Народното Събрание, само съ разрешението на което може да стане тегленъето на съдъ.

97. Представителъте не могатъ да бѣдътъ затваряни за дълговете петъ деня до отварянието и презъ всичкото време, докле траятъ заседанията на Събранието.

98. Редътъ, по който става заместванъето на умрелите или излезнѣли членове на Събранието, определява се по избирателний законъ.

Делъ III

За публичността на заседанията въ Народното Събрание

99. Заседанията на Народното Събрание ставатъ дверемъ отвореннимъ.

100. Председателътъ, министръ, коммисаръ, а също и членове на Събранието, на брой не по-малце отъ трима, могатъ да предложътъ да не се пущатъ въ заседанието външни лица.

Такъво предложение се разглежда дверемъ затвореннимъ и се решава отъ присъствающите членове по вишегласие.

101. Казаните въ членъ 100 решения на Събранието Председателътъ обявява дверемъ отвореннимъ.

102. Никой съ оръжие не се пуца въ залата на заседанията, нито въ зданието, гдето е Събранието.

Военни стражи и въобще въоръжение сили не трябва да се турятъ ни при вратите на залата на заседанията, ни въ самото здание, ни близо до зданието, освенъ ако Събранието по вишегласие само пожелае това.

103. Събранието има своя вътрешна полиция, която е подчинена на председателя.

104. Събранието само си определява вътрешний редъ и делопроизводството.

Глава XV

КАКВИ РАБОТИ ИМА ДА ВЪРШИ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

105. Народното Събрание има:

1). Да обсъжда законопроекти, споредъ членъ 44.

2). Да обсъжда предложения за държавни займове, за уголемяване, намаляване, или туряне данъци и всекакви берии, а също и за расхвърлянето и за реда на събиранъето имъ;

3). Да опрощава изостанъли даждия и всекакви недобрани берии, на които прибиранъето се вижда невъзможно.

4). Да обсъжда ежегодний бюджетъ на приходите и расходите;

5). Да преглежда сметките за разнасяне на суммите, които съ назначени по бюджета.

6). Да преглежда сметките на Върховната сметна палата, която е длъжна да му представя подробни изложения за изпълнението на бюджета.

7). Да подига питання за отговорността на министрите.

106. Събранието има право да приема всекакви прошения и жалби и да ги предава на надлежните министри. Нему се предоставя право да назначава испитателни коммисии по управлението. Министрите, като ги запита Събранието, длъжни съ да даватъ объяснения.

107. Членовете на Събранието иматъ право да правятъ на Правителството запитвания, а надлежните министри съ длъжни да отговарятъ на тия запитвания.

Глава XVI

ЗА РЕДА ПО КОЙТО СЕ ВНОСЯТЪ И РАЗГЛЕЖДАТЪ ПРОЕКТИТЕ И ПРЕДЛОЖЕНИЯТА

108. Законодателната инициатива принадлежи на Князя и на Народното Събрание.

109. Законопроектите и предложенията на Правителството се внасятъ въ Народното Събрание отъ надлежните министри по Княжеска заповедъ.

Всекой представитель също може да внесе въ народното Събрание законопроектъ или предложение, ако те съ подписани отъ една четвъртина отъ присъствающите представителъе.

110. Всекой законопроектъ или предложение, които съ внесени въ Събранието, могатъ да се вземътъ назадъ, ако не е станало още свършено гласоподаване.

111. Народното Събрание може да прави въ внесените проекти изменения, допълнения и поправки.

112. Ако Правителството не склони на измененията, допълненията и поправките, направени върху законопроекта му, оно може или да си го вземе назадъ, или да го внесе повторно, както е билъ испърво, съ объяснения и забележки, или пакъ да го внесе съ ония изменения и допълнения, които найде за сгодни.

113. Ни единъ законопроектъ, еднъжъ отхвърленъ на цело отъ Събранието, не може да бъде внесенъ безъ изменение въ Събранието презъ същата сесия. Такъвъ проектъ може да бъде внесенъ въ друга сесия.

114. Гласоподаването върху влезнълий за разглеждане въ Събранието проектъ или предложение допуца се само въ такъвъ случай, ако се намиратъ въ заседанието повече отъ половината на всите членове.

115. Членовете на Събранието треба да гласоподаватъ лично, явно и устно. Гласоподаването може да бѣде и тайно ако това поискатъ не по-малце отъ десетъ членове.

116. Събранието решава по вишегласие.

117. Ако гласовете се разделятъ на равно, проектътъ или предложението се брои отхвърлено.

118. За всекоя наредба, станъла въ Събранието и представена на Князя, решението княжеско треба да се даде, докле трае същата сессия.

Глава XVII ЗА БЮДЖЕТА

119. Бюджетътъ се представя на Народното Събрание за разглеждане ежегодно.

120. Бюджетътъ, откакъ се приеме отъ Народното Събрание, представя се на Князя за утвърждение.

121. Народното Събрание разглежда проекта на Бюджета, статья по статья, и ако измени или отмахне некая отъ нихъ, излага причините, които го каратъ да направи това.

122. Кога се случи да не може да се свика Събранието, а треба да станътъ разноски, които не могатъ да се оставятъ за после, има сила и действие бюджетътъ на последната година подъ отговорностъ на министрите, докле да се одобрятъ нихните распореждания отъ Народното Събрание въ първата сессия, която има да стане.

Глава XVIII ЗА ДЪРЖАВНИТЕ ЗАЙМОВЕ

123. Ни единъ заемъ не може да се направи безъ съгласието на Народното Събрание.

124. Ако би, не въ периода на заседанията на Събранието, да се види, че е нужно да се направи за държавата заемъ за покриване на извънредни разноски, които не могатъ да се оставятъ за после, то се свиква незабавно Народното Събрание извънредно.

125. Ако бы за свикването на Народното Събрание да се посрещнътъ важни спънки, то Князьтъ по представление на министерский Съветъ, може да разреши заемъ до единъ милионъ франки, съ условие, че той ще се одобри отъ найблизкото Народно Събрание.

126. За статии, за които не е билъ отреденъ кредитъ, Князьтъ може по рѣдътъ и въ позаканите въ предъидъщий 125 членъ случае, да разреши разноските отъ парите на хазната, но тия всички разноски не бива да надминуватъ триста хиляди франки.

Глава XIX ЗА СВИКВАНЬЕТО НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

127. Князьтъ свиква Народното Събрание редовно всека година. Сессията трае отъ 15 Октомврий до 15 Декемврий. Но по некои важни работи Събранието може да се свиква и извънредно.

128. Местото и както е речено въ Членъ 127, времето на Събранието се показватъ въ распорежданъето на Князя за свикванъето на Събранието.

129. Редовните заседания на Събранието може да се продължатъ по взаимно съгласие на Князя и на Народното Събрание.

130. Князьтъ отваря и затваря Събранието или самъ, или поръча това на друго лице, което е особено за това упълномощено.

131. Предъ отварянъето на Събранието, всите му членове у едно време, споредъ обредите на верата си, даватъ тая клетва:

„Кълнъ се во име Единаго Бога да пазя и да браня Конституцията и, при извършванъето на длъжностите си въ това Събрание, да имамъ едничко предъ очи общото благо на народа и на Князя, колкото ми стига разумътъ и съвестта. Богъ да ми е на помощъ. Амин.“

132. Духовните лица клетва не даватъ, но се обричатъ тържественно да вършатъ всичко по съвестъ, като иматъ предъ очи само общото благо на държавата и на Князя.

133. При отварянъето на Събранието, въ Княжеското слово се описва положението на държавата и се показватъ проектите и предложенията, които има да бѣдътъ внесени въ Събранието за разглеждане.

134. На Княжеското слово Събранието представя Князю адресъ за отговоръ.

135. Следъ като свика Събранието, Князътъ може да забави срока на неговите заседания, но не за повече отъ два месеца. Ново отлаганъе презъ същата сесия може да стане само по съгласие на самото Събрание.

136. Князътъ може да распуца Събранието и да назначи нови избори на народни представителъе.

137. Нови избирания треба да ставатъ не по късно отъ два, а новото Събрание треба да бѣде отворено не по късно отъ четири месеца следъ распуцанъето на прежнето Народно Събрание.

138. Членовете на Народното Събрание, не могатъ да се събиратъ на сесия, безъ да бѣдътъ свикани от Князя; също те не могатъ да се събиратъ на заседания следъ като се отложи, затвори или распуци Събранието.

139. Членовете на Народното Събрание, които живеятъ не въ същото место, гдето заседава Събранието, получаватъ както наднични пари, така и всички пътни разноски за отиванъе и връщанъе. Колко ще бѣдътъ разноските, това ще се определи по особенъ законъ.

Глава XX ЗА ВЕЛИКОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Дель I

Какво има да върши Великото Народно Събрание

140. Великото Народно Събрание се свиква отъ Князя, или отъ Регентството, или отъ Министерский Съветъ.

141. Князътъ свиква Великото Народно Събрание:

1). За да обсъжда въпроси за отстъпванъе или разменяванъе на некоя часть отъ територията на Княжеството.

Тие въпроси се решаватъ по вишегласие отъ членовете, които съ въ Събранието.

2). За да измени или прегледа Конституцията. Решението на тие предмети изисква вишегласието на две третини отъ всите членове на Събранието.

142. Великото Народно Събрание може да бѣде свикано отъ Регентството, само за да обсъди въпроси за отстъпванъе или разменяванъе на некоя часть отъ територията на Княжеството.

Тие въпроси се решаватъ по вишегласие отъ членовете, които съ въ Събранието.

143. Министерский Съветъ свиква Великото Народно Събрание:

1). За избиране новъ Князь въ случай, ако би царовавший Князь да се помине, безъ да остави подиря си Наследникъ. Избиранъето става по вишегласие на две третини отъ членовете, които съ въ Събранието.

2). За избиране Регенти, кога Наследникътъ на престола е непълновръстенъ.

Избиранъето става по вишегласие на членовете, които съ въ Събранието.

Дель II

За състава на Великото Народно Събрание

144. Великото Народно Събрание се съставя отъ представителъе, избрани направо отъ народа. Числото на тие представителъе е равно съ двойното число членове на Обикновенното Народно Събрание като се взематъ по двама представителъе отъ всеки десетъ хиляди жителъе отъ двата пола. За реда на Изборите ще са издаде особенъ избирателенъ законъ.

145. Председателъ, подпредседателъе и потребното число секретаре се избиратъ отъ самото Събрание изъ помежду членовете му. А преди избиранъето имъ председателствува най старий по годините изъ помежду членовете на събранието.

146. Великото Народно Събрание има да разглежда само ония работи (чл. 141 – 143). заради които по Конституцията то е било свикано и распуца се, щомъ се свърши решението имъ.

147. Къмъ Великото Народно Събрание се отнасятъ и членове 87, 90, 92, 93 – 104, 114, 115, 131 и 132, отъ тая Конституция

Глава XXI
ЗА ВЪРХОВНИТЕ ПРАВИТЕЛСТВЕНИ УРЕДБИ: ЗА МИНИСТЕРСКИЙ СЪВЕТЪ
И МИНИСТЕРСТВОТА

148. Върховните Правителствени Уредби съ:

- 1). Министерский Съветъ.
- 2). Министерствата.

149. Исполнителната власт подъ върховний надзоръ и ръководството на Князя (чл. 12) принадлежи на Министрите и на технии Съветъ.

150. Министерский Съветъ състои отъ всичките Министри. Единъ отъ тяхъ, по изборъ отъ Князя, назначава се за председател на Съвета.

151. Освенъ общите длъжности въ обикновенно време, на Министерский Съветъ въ някои долупоменъти случае се присвояватъ тия права и длъжности:

1). Кога се случи да се помине Князьтъ безъ Наследникъ, Министерский Съветъ поемва управлението на Княжеството и вътре въ единъ месецъ свиква Великото Народно Събрание за избиране новъ Князь.

2). Министерский Съветъ поемва управлението на Княжеството и тогава, когато Князьтъ при смъртта си не отреди Регентство. Великото Народно Събрание за избиране регенти трябва да бъде свикано такожде вътре въ единъ месецъ. (т. 1).

3). Ако подиръ смъртта на Князя овдовелата Княгиня остане непрадна, то, докле тя роди, управлението на Княжеството принадлежи на Министерский Съветъ.

4). Ако би да се помине който отъ Регентите, то Министерский Съветъ свиква Великото Народно Събрание, за да избере новъ Регентъ namесто починълий, по определенъ редъ въ т. 2.

5). Министерский Съветъ въ оние случае, що се споменуватъ въ точки 1 – 4 отъ тоя членъ, като поемва управлението на Княжеството, обявява за това съ прокламация на народа.

6). Докле Министерский Съветъ управлява Княжеството, онъ не може даменя Министрите.

7). Членовете отъ Министерский Съветъ, когато временно управляватъ Княжеството, добиватъ само министерската си заплата.

152. Министрите се назначаватъ и уволняватъ отъ Князя.

153. Министрите съ отговорни предъ Князя и Народното Събрание съвокупно за всичките общи мерки, които те взематъ, и лично всекой единъ за всичко, което е той извършилъ по управлението на поверенната нему часть.

154. Всекой официаленъ актъ, какъвто и дае, като се подпише отъ Князя, трябва да бъде такожде подписанъ, или отъ всичките министри, или само отъ надлежний министръ.

155. Народното Събрание може да предава министрите на съдъ за измена на отечеството или на Князя, за нарушение Конституцията, за предателство или некаква вреда причинена на Княжеството за лична полза.

156. Предложенията за предаване министръ на съдъ трябва да ставатъ писменно и да съдържатъ едно по едно всичките обвинения, и да съ подписани най малко отъ една четвъртина отъ членовете на народното Събрание.

157. За да се предаде министръ на съдъ изискватъ се гласовете на две третини отъ присъствающите членове.

158. Министрите се съдятъ отъ особенъ Държавенъ съдъ, на който съставътъ ще бъде определенъ по особенъ законъ.

159. Князьтъ не може да опрости единъ обвиненъ министръ безъ съгласието на Народното Събрание.

160. Исполняванъето на законите се поръчва на върховни управителни уредби, които се наричатъ Министерства.

161. Министерства има шесть:

- 1). Министерство на Външните работи и Исповеданията.
- 2). Министерство на Вътрешните работи.
- 3). Министерство на Народното Просвещение.
- 4). Министерство на Финансите.

5). Министерство на Правосъдието.

6). Военно Министерство.

162. На чело на всеко едно министерство намира се министъръ.

163. Князьтъ има право да назначава лица на всичките Правителствени длъжности.

164. Всеко едно длъжностно лице дава клетва, че ще е верно на Князя и на Конституцията.

165. Всякое длъжностно лице отговаря за своите действия по службата си.

166. Длъжностните лица, които съ назначени на служба отъ Правителството, иматъ право да добиватъ пенсия, основата и количеството на която ще бъде определена по особенъ законъ.

Глава XXII

ЗА НАЧИНА, ПО КОЙТО МОЖЕ ДА СЕ ИЗМЕНЯВА И ПРЕГЛЕЖДА КОНСТИТУЦИЯТА

167. Предложения за изменение или преглеждане Конституцията ставатъ по същия начинъ, който е нареченъ и за издаване законите (ср. членъ 108 и 109).

168. Речените въ горний 167 членъ предложения се считатъ приети, ако за тяхъ подадътъ гласъ повече отъ две третини отъ всичките членове на Народното Събрание.

169. За разглеждане речените въ членъ 167 предложения свиква се великото Народно Събрание, което по вишегласие на двете третини отъ всичките членове на Събранието решава въпроси, които се отнасятъ до изменението и преглеждането на Конституцията.

Политика – бумеранг

В „Българска енциклопедия“ на братя Данчови (1936 г.) за бумеранг пише: Бумеранг е оръжие на австралийските диваци във вид на сърп. Направен от яко дърво. Бумерангът е забележителен с това, че, захвърлен по неприятеля, той се връща към мястото, откъдето е отправен, т.е. към този, който го е отправил.

Подобна роля изпълнява политиката на редица български правителства, насочена уж за доброто на българския народ, а всъщност срещу самия него.

В политиката и човешкото поведение това не е рядкост.

Цар Николай I започна война през 1914 г. в защита на Сърбия и погуби и Русия, и династията.

Адолф Хитлер беше пометен от бурята, която сам създаде.

Йосиф Хербст, син на емигрант, в България стана офицер от военното министерство, директор на печата във външното министерство. С женитбата си за Виола Каравелова влезе в софийския хайлайф, за да отмъсти на българската държава, загато по време на аферата Драйфус във Франция го изпраца от министерството да служи в 6-и полк в София, се уволнява, венчава се в синагога, свързва се с комунистическите конспиратори, на които гоняся пари от Париж от МОПР (Международна организация за подпомагане на революционерите) и стана жертва на „неотговорните“ фактори.

Днешното тежко състояние на народа и държавата е бумеранг от колебливото, страхливо и съглашателско поведение на антикомунистическите водачи и сили в България. Макар оредели и омаломощени, те не оцениха енергията за щурм срещу системата на народа, въпреки явната ѝ проява по митингите. Капитулирайки морално със съгласието си начело на промените да застанат хора от средите на комунистите, те осигуриха на комунистите възможност да запазят местата си в ключовите позиции в обществото, институциите и икономиката. И последваха изгодни за комунистите политики: не се проведе декомунизация, не завърши делото за лагерите, вместо да бъде забранена, повярва се на БКП, че ще се социалдемократизира, не се разкриха своевременно досиетата на гоносници

и агенти, които проникнаха в стари и нови партии и в стопанските звена, не се смениха парите, снизи се прилагането на законността, поради което се развихриха „мутрите“, „пирамидите“, криминалната приватизация и т.н. В тази среда се създаде могъща мафия, която днес трудно може да бъде преборена, особено след като са разклатени съдебната система и полицията.

Не се отмени наредбата за „народния“ съд и в същото време не се разследваха политическите и стопанските престъпления и привилегиите на номенклатурата, нито слугинажа в интерес на съветската световна империалистическа политика.

Бумеранг е допускането на партии на етническа и верска основа, които се превърнаха в канали за налагане на чужди интереси и дестонатори за дезинтеграцията на нацията (често за сметка на българския държавен бюджет).

Бумеранг е безгрижието към експлозивното размножение на циганите, издържани от българските семейства чрез социалните фондове. Вместо самозалъгването за интеграция на циганите, време е към тях да се подходи с казармени методи и ясни ориентири да се образуват, да усвоят полезни знания, да се разчистят табуните и шмекериите.

Бумеранг е липсата на ефикасни, научнообосновани и далечно целящи мерки за справяне с демографската катастрофа.

Бумеранг е бедността и социалното неравенство, достигнало до бедствие.

Бумеранг е изчезването на селското население.

Бумеранг е липсата на визия за нуждите от работни места и грижата за преодоляване на безработицата. Съвременната държава не може да има за прототип старата либерална държава, която Фердинанд Ласал нарече „нощен пазач“.

Бумеранг е широкото влияние на чужди религиозни секти и на липсата на единна национална възпитателна доктрина, включително и на липсата на отпор на всякакви космополитни ветрове.

Бумеранг е безгрижието към ерозията на двата фундаментални инстинкта – за национално самосъхранение и продължението на рода.

Стандартите на времето налагат изграждането на облика на съвременния български гражданин по критериите на епохата като най-важна грижа на семейството, училището, обществото, и то в единна насока – Родината. Навремето Йордан Табаков обясняваше в една брошура обществения хаос с това, че възпитанието на погроставащите се води в три различни посоки: в семейството – „да се нареди“, в казармата – да бъде верен на царя, в църквата – да служи на Бога. А истината е в молитвата на младите легионери: Вярвам в единствения Бог тук, долу, на земята, който носи името България. Ще го обичам и ще му служа до последния си час.

Иван Григоров

Следизборен коментар

Безсмислени избори. Избори, които възпроизведоха същите резултати. Избори, които бяха излишни, бяха най-честите коментари, които се чува след изборната нощ на 26-ти март. И да, и не. Новосформираният Парламент наистина изглежда доста сходен на предишния. С 95 депутати ГЕРБ отново са най-голямата парламен-

тарна сила, която обаче няма достатъчно мнозинство, за да създаде самостоятелно правителство. БСП са отново втори, но с почти удвоено представителство – 80 депутати. Обединените патриоти са трети с 27 депутати, изпреварвайки ДПС с един народен представител. Последните, които успяха да прескочат четирипроцентната

барьера за влизане в парламента се оказа новосформираната коалиция около Марешки – „Воля“, която получи 12 мандата в НС. При така изглеждащия парламент мандатът за сформирание на правителство отново отива при Бойко Борисов, който пак ще трябва да разчита на коалиционната подкрепа на обединените патриоти, за да управлява през следващия мандат. За тези от българските граждани, които очакваха и гласуваха за промяна, след оставката на предишното правителство, това наистина изглежда като „повече от същото“, а изборите – като напълно излишно упражнение.

Едва ли обаче можем да приемем резултатите от изборите толкова опростено.

Проведени в следствие на риторическия капан, в който Бойко Борисов, напълно излишно, постави себе си и партията, на която е председател, изборите имат няколко изключително важни последици. Въпреки, в някаква степен, изненадващите резултати, изборите все пак отразиха адекватно настроеността и нагласите на българското общество. Бих искал да се спра на няколко тенденциите, в следствие на тези нагласи:

1. За пореден път наблюдавахме една изключително безсмислена и лишена от политически разговор кампания.

Изненадали всички политически партии, изборите се случиха под знака на личните нападки, липса на политически дебат, популизъм и ксенофобия. Вместо визия за бъдещото управление партиите ни предложиха евтино политическо шоу, в което Бойко Борисов и Корнелия Нинова се напреварваха да се съдят, водещата политическа тема се оказа Елена Йончева, а движещ мотив на кампанията беше охраната на българската граница от обединените патриоти.

Липсата на политически дебат и визия за управление ще се окаже истински проблем при сформирането на бъдещото управление. Без да има стабилна програмна основа, бъдещото правителство твърделесно може да се превърне в жертва на

политически шантаж и извиване на ръце от страна на по-малкия партньор в него. През януари 2018 година предстои България да поеме председателство на Европейския съвет. Период, за който страната ни е изключително неподготвена. Липсват ясно посочени приоритети, подготвени хора, както и ясна комуникационна стратегия. Положение, което допълнително се усложнява от несигурната и нестабилна международна среда. Липсата на ясна програмна основа на бъдещо управление и неговата зависимост от популистки, националистически (псевдопатриотични) и нестабилни политически формации, създава сериозни рискове пред вземането на политически решения и поведението на страната в международните организации, на които сме членове.

2. Въпреки заявката си за реформиране и промяна, БСП продължава да бъде ретроградна и зависима от външни фактори политическа формация.

Партията успя да обнови лицата си и да удвои резултата си от предишните парламентарни избори, но за сметка на политическо послание, което бе построено върху носталгия по комунистическия режим, поставяне под съмнение (дори директно отричане) на демокрацията като форма на управление. Основните политически инициативи на БСП бяха насочени срещу подписването на споразумението за свободна търговия с Канада, настояване за вдигане на санкциите срещу Русия и неясно говорене по отношение на принадлежността на България към ЕС и НАТО. Тази политическа стратегия показва притеснителни нива на подкрепа в българското общество за подобни политически послания.

3. Въпреки горното развитие, българското общество все пак показва способността да се организира и мобилизира в името на това да защити правото си да принадлежи към демократичния и свободен свят.

Въпреки че изоставаха през цялата кампания и въпреки загубата на прези-

гентските избори, ГЕРБ успя да привлече подкрепата на хората, които видяха в политическите послания на Корнелия Нинова истинска заплаха за демокрацията. Като резултат ГЕРБ изпревари БСП и спечели изборите с около 5 процента преднина.

4. Този ефект, както и поредното разцепление на традиционната десница, остави демократичната и ясна общност без политическо представителство в това Народно събрание.

Това безспорно е едно от най-големите разочарования от тези избори. Явявайки се чрез три различни коалиции – Реформаторски блок, Нова Република, Да, България, десницата раздели вота на своите избиратели и/или ги отблъсна от участие в тези избори. Липсата на вдъхновяваща кауза, която да излъчи послание и желание за истинска промяна на българската политика, не успя да мотивира избирателите да подкрепят която и да е от трите политически формации, в следствие на което нито една от тях не прескочи четири процентната бариера за влизане в Парламента. Извън това, че остави без представителство най-устойчивата и прогресивна част от българското общество, това има и други сериозни последици за българската политика.

Отпадането на традиционните десни създаде Парламентарна среда, доминирана от ксенофобски и популистки формации с непредвидимо и вредно политическо поведение. Нещо повече, направи Обединените патриоти сигурни и необходими участници в следващото управление на България, давайки им коалиционен потенциал далеч по-голям от тяхното реално влияние в българското общество. Същевременно остави смисления разговор за съдебна, образователна, изборна и икономическа промяна извън рамките на следващия парламентарен дебат. И най-вече лиши българската демократична общност от истински гаранции за нормален и смислен политически процес.

Добрата новина е, че подобен резултат може и трябва да се окаже необходимия катализатор за създаването на нова десница. Нова вдъхновяваща кауза, която да върне доверието, самочувствието и като резултат представителството на ясна общност в България.

5. Дори обединени, патриотите (НФСБ, ВМРО и Атака) не успяха да повторят резултата на Красимир Каракачанов от президентските избори. За тях гласуваха 9,31 процента, което е по-малко от гласовете, които АТАКА и НФСБ взеха поотделно през 2014 година.

Този факт демонстрира, че в българското общество има горна граница на подкрепа за популистки и ксенофобски послания. Очевидно българските граждани правят разлика между патриотизма и национално отговорните политически каузи и това, което им се предлага от посочените политически субекти. Въпреки това обаче буди притеснение факта, че изключително чувствителните теми за бежанците, малцинствата в България, правата на българите в чужбина, както и тази за ролята и мястото на България в международните общности и съюзи, към които принадлежи, биват оставени на подобно популистко говорене. „Големите“ и нормални политически формации трябва да спрат да бягат от тези теми. На тях трябва да бъдат дадени ясни, смислени и категорични отговори (колкото и непопулярни да са те), които да не заплашват правата на гражданите както и фундаментални ценности, които са в основата на демократичния свят, към който нашата държава принадлежи!

Вместо финал нека да кажа, че тези избори не бяха излишни. Те демонстрираха ясно не просто нагласите на българското общество, но и проблемите, които характеризират българския политически процес. И двете могат да поставят началото на истински смислено усилие за промяна.

БОРБА

Политически Възгледи на социалдемократа Д. Благоев и болшевика сталинист Г. Димитров

Цветан Цанински

Нека сравним основните политически виждания на двамата видни представители на лявата идея у нас в исторически аспект. Основателят на БСДП Д. Благоев: „БСДП смята за най-естествено работение откритото и легалното. Всяко друго работение тя го признава за неестествено, което поражда претълкование на идеите и стремленията на социалдемократите. Може да има у нас социалисти, които не се предържат о този възглед. Но БСДП смята откритото и легалното работение като най-главното условие за успеха на социализма у нас... БСДП няма за цел с каквито и да е средства да дойде утре на власт. Но да дойде тя на власт не може другояче, освен когато най-голямата част от народа съзнателно прегърне идеите й и програмата й... Марксистите смятат освобождението на работниците дело на самите работници. С други думи това ще рече: Освобождаването на работната класа никой друг не може да го извърши, освен самата работна класа.“

Тогава може ли да твърдим, че на 9 септември 1944 г. огромната част от българския народ беше осъзнал идеите на социализма (под дулото на съветските танкове)?

Д. Благоев като истински социалдемократ е бил категорично против Септемврийското „антифашистко“ въстание от 1923 г., инспирирано от сталинисткия коминтерн начело с Г. Димитров (износ на революция). Какво ти „антифашистко“? Когато класическият италиански фашизъм се появи на европейската политическа сцена през 1926-1927 г. като управляваща сила, националсоциализмът на Хитлер 1931-1932 г., а испанският фашизъм на Франко 1933 г., България ли беше първата фашистка държава в Европа? Затова ли след провала на Септемврийското въстание 1923 г., въпреки „терора“ (по думите на отявления болшевик проф. Т. Влахов), на изборите на 18

ноември 1923 г. опозиционната комунистическа партия участва в тях и печели 9 депутатски места (да си спомним ли за 45-годишното еднопартийно управление на БКП, когато всяка една опозиционна мисъл се смазваше жестоко). Септемврийското въстание по същество беше едно братоубийствено въстание, което постави началото на дълбокото разделение на българския народ. Голямата част от участниците бяха земеделци, привърженици на А. Стамболийски и Н. Петков. След провала на въстанието, за да се спасят, някои от тях избягаха в СССР, а други намериха смъртта си в чудовищния болшевишки концлагер Гулаг. Трети след 9 септември 1944 г. бяха хвърлени в затворите и концлагерите, където много от тях измряха. А Никола Петков беше обесен лично по нареждане на Г. Димитров.

Освен това Д. Благоев не е бил съгласен и с някои от критиките на Илин (както той иронично нарича Ленин) към един от най-последователните марксисти по него време – К. Кауцки.

Дълбоко огорчен и унижен от обвиненията на Г. Димитров, отправени към него за провала на въстанието от 1923 г., Д. Благоев се затваря в себе си, здравето му сериозно се влошава и на 7 май 1924 г. умира. Много народ се стича на погребението му в София в знак на любов и почит към учителя, основателя на Българската социалдемократическа партия – Димитър Благоев.

След 9 септември 1944 г. голяма част от изказванията на Благоев са жестоко фалшифицирани, т.е. болшевицирани.

Ако Благоев беше жив, как ли щеше да реагира на престъпленията на болшевишката БКП?

1. Чудовищният терористичен атентат на 16 април 1925 г. в църквата „Св. Неделя“, където загиват 125 невинни български граждани.

Това е най-големият терористичен акт в света. Следват атентатите в „Юнион“ клуб в София, гара Варна и др.

2. Подлите убийства на ген. Луков, полк. Пантев и др.

3. Непосредствено след 9 септември 1944 г. Г. Димитров дава нареждане от Москва: „Така революция не се прави. Фашистките останки трябва да бъдат унищожавани с нагорещено желязо.“ Започва кървавата вакханлия, когато без съд и присъда българските болшевици избиват над 30 хиляди души.

4. Малко преди „народния“ съд Г. Димитров дава указания от Москва на ЦК на БКП (като руски поданик на руски език): „Оправдат никако не следует“ (никой не трябва да бъде оправдан!?).

„Народният“ съд издаде 9600 присъди, от които 2730 смъртни (Нюрнбергският процес издаде 12 смъртни присъди). С това беше обезглавен интелектуалният елит на България.

5. Проведени са 200 инсценирани политически процеса и са осъдени над 550 хиляди български граждани.

6. Зверствата в комунистическите лагери и затвори, през които минаха над 28 хиляди души (включително честни и принципни комунисти-идеалисти). Над 1000 горяни бяха избити.

7. Антинационалната предателска политика на Г. Димитров и Т. Живков, като първият даде Македония (най-българската земя) на Югославия, а вторият на два пъти предлага на Хрущов и Брежнев България да стане 16-а съветска република.

Твърдо сме убедени, че честният и почтен хуманист Д. Благоев и тук много категорично щеше да бъде против престъпленията на болшевишката БКП (да не говорим за сегашната БСП и нейните мутанти, чието ръководство е пълно с богаташи, милионери, ограбили 45 години труд на българския народ).

Кой фактически унищожил благоевската социалдемократическа партия (много близка до западните социалдемократи)? Главният виновник за това е болшевикът Г. Димитров – водеща фигура в сталинския Коминтерн. Той превърнал болшевишката БКП в най-послушния сателит на съветските болшевици.

Болшевизацията на БСДП започва след провала на Септемврийското въстание 1923 г. По указание на Коминтерна на 17 и 18 май 1924 г. се провежда Витошката нелегална конференция, която приема Резолюция на изпълкома на Коминтерна за решително осъждане на ръководството на БСДП в лицето на Д. Благоев за позицията ѝ по време на Деветоюнския преврат. Конференцията се провежда, разбира се, 10 дни след смъртта на Благоев (много неетично, типично за болшевишкия „морал“), а на следващата, 1925 година, се провежда Московското съвещание под ръководството на Г. Димитров, където остро се поставя въпросът за пълната болшевизация на партията на Благоев.

24 години след смъртта на Благоев (!?) се провежда Петия конгрес на БРП(к) (точно болшевици). В своя политически отчет Г. Димитров подчертава: „Ние считаме, че антифашисткото народно въстание 1923 г., организирано и възглавявано от БКП, за преломен момент в развитието на партията от теснячество към болшевизъм“ (интересно какво „народно“ въстание, когато в нито един от големите градове народът не въстана).

По-нататък Г. Димитров казва: „Тесният социализъм не поставяше пролетарската диктатура като основен въпрос на пролетарската революция. Не поставяше конкретно въпроса за властта, за въоръженото въстание като средство за събаряне на буржоазната класа от власт... Партийното ръководство начело с Д. Благоев задържа партията дълго време на позициите на стария марксизъм... Партията не беше достатъчно гъвкава, за да заобиколи всички подводни камъни по пътя на целта, както казва другарят Сталин.“

Може ли марксовото социалистическо учение да бъде старо или ново? Ако Маркс беше жив по време на Октомврийската „социалистическа“ революция (чието „дело“ не можа да просъществува и 100 години), щеше да навре Ленин и болшевиките в „миша дупка“. Защото те чудовищно извратиха неговото учение. Великата френска буржоазна революция ще остане велика в историята, докато съществува човешкият род, защото беше детерминирана от

обективните материални условия, зародили се в недрата на феодална Западна Европа. Тия „революционни марксисти“ в полуфеодална, сламена Русия и в джунглите на полупървобитна Камбоджа доведоха до тоталния провал на съветския тип комунизъм – болшевиизма. Китайският комунизъм, който много бързо се освободи от елементите на съветския болшевиизъм, и днес продължава да се развива като своеобразен модел на азиатска социалдемократия.

След всичко казано дотук можем ли да твърдим с чиста съвест, че болшевишката БКП на Г. Димитров и сие се явява законен наследник на Благоевата СДП? Ако партията на Благоев беше оставена да се развива по свой независим социалдемократически път, то днес България може би щеше да бъде бал-

канската Швеция или Дания, Норвегия и т.н., дълго време управлявани от социалдемократи. Те създадоха мощна средна класа, решаващо условие за висок жизнен стандарт в по-малки държави. Западните социалдемократи и социалисти нямат нищо общо с необолшевишката БСП. Те продължават да се развиват въпреки тоталния провал на съветския болшевиизъм, защото бяха независими от него. Безспорно голямо значение има и народопсихологията на даден народ за неговия просперитет. Колко е бил прав великият Хегел, който преди два века изказва дълбоко философската мисъл: „Всеки народ си заслужава управниците.“

В заключение да цитираме последните думи на великия българин Васил Левски, казани пред бесилото: „Боже, пази България“.

В памет на жертвите от лагерите на смъртта в Република България

В условията на неутралитет и нормални дипломатически отношение между Царство България и съветска Русия на 5 септември 1944 г. съветската страна скъсва дипломатическите отношения, връчвайки ни нота. На 8 септември 1944 г. съветска Русия обявява война на Царство България, с която реално започва и началото на окупацията на държавата ни. Тези окупационни войски напускат България на 27 декември 1947 г. Целта е установяване на ОФ република от съветски тип. С извършения преврат на 9 септември 1944 г. се отваря пътят за най-зловещия масов терор над невинни българи в хилядолетната ни история. Само в първия месец след тази черна дата са избити над 35 хиляди души без съд и присъда, а до края на декември същата година броят им надхвърля 50 хиляди души, като на много от жертвите са неизвестни и гробовете. Убийствата са повсеместни, зверски, показни.

Следва създаването на 68 състава на т.нар. народен съд, от които 4 върховни и 64 областни, състоящи се от полуграмотни овчари

и говедари, определени с „наредба-закон“ на МС, чийто състави следва да осъдят на смърт елита на Царство България – регентите на малолетния цар Симеон, министър-председатели, министри, народни представители, дворцови съветници. Присъдите от първи и втори състав са обявени по националното радио и преса на следващия ден, за да се всява ужас сред народа. Заседанията на другите състави на „народния съд“ в София и страната продължават, за да бъдат осъдени офицери, лекари, юристи, духовници, учители, заможни и състоятелни българи, достолепни хора, противници на репресиите и мракобесието. Издадени са близо 12 хиляди присъди: смъртни, доживотни и с определен срок и режим. Изселванията на членове на семейства на избити и семейства е масова практика десетилетия наред. В същото време е и в процес пладнешкият обир на имуществото на избитите и осъдените.

Следват жертвите на Горянското движение, възникнало още на 9 септември 1944 г., когато легионерите и офицерите на Н. В. царя

на българите вдигат оръжие срещу окупационната съветска армия и правителство на ОФ, скалъпено и поддържано от нея.

Жертвите на опитите да бъдат обявени за македонци, българи от Македония.

Жертвите след обявяването на национализацията на земята и принудително задължавани да стават членове на ТКЗС-тата от българските села.

Жертви са и членовете на протестантската и католическата църква свещенослужители.

Просяците, криминалните престъпници и убийците стават заможни и коват съдбините на новата ОФ република с държавна политика на масовия терор, лагери, затвори и убийства над собствения народ.

Днес сме на един от многото политически лагери на смъртта – 88 на брой, осеяли цялата страна. Лагерът на смъртта в Ловеч, назван „Слънчев бряг“.

И тук, както и във всички останали, са вдвоявани принудително противниците на тоталитарния режим, хора отвратени от нелегитимната и насилствено наложена ни ОФ република от съветски тип и със съветски ботуш. Това са хора с будна мисъл и съвест, свободни по дух, с изразена справедливост и богата човечност. Лепвайки им етикета „врагове на народа“, за да бъдат ликвидирани физически, бавно и мъчително, чрез зверски, нечовешки изтезания, непрекъснати побоища, нескончаеми жестокости, системен глад, изтощителен робски труд, хронично боледуване и нескончаеми страдания, чрез свирепост и садизъм.

Това не бива да се забравя, както и факта, че червеният комунизъм все още не си е отишъл, а от ръцете на палачите продължава да капе невинна кръв. Жертвите на комунистическия терор са истински мъченици на Христовата вяра.

Уважаеми дами и господа,

Българският национален фронт, както винаги в 70-годишната си история, и днес отдава почит и уважение, преклонение и признателност на хилядите невинни жертви и мъченици

на този свиреп, нечовешки, нелегитимен и тоталитарен, мракобесен и унизителен републикански режим, потъпкващ всички правдини, свободи и лична неприкосновеност, загърбил закона Божий и вероучението, нравствеността и морала, устоите на семейството и патриархалното възпитание. Такава държава с такъв основен закон няма бъдеше.

Днес Отечеството ни страда и е под тежкия гнет на комунисти и олигарси, на доносници и чуждопоклонници, загърбили славното ни минало и величава история, загърбили България и българите, поставили преди всичко собствения си интерес, продължават да потъпкват свободата, справедливостта и човечността в хубавата българска земя. Българите влачим тежките окови на една незаконна република, вече падайки под непосилния ѝ товар.

България е в невиджана национална катастрофа и днешната безпътица е следствие на жестокия комунизъм, избил цвета на нацията. Историческата истина следва да бъде казана ясно, еднозначно на висок глас, да бъде изучавана, за да се знае, за да не се повтори. Все още историческата ни мисъл е длъжник на нацията. А историята многократно ни е показвала, че там, където българската държава е оставала вярна на здравите народни традиции, там, където се е вдъхновявала от духа на Възраждането, там, където е била едновременно националистическа и либерална, предприемчива и самоуверена, смела и упорита, там тя е завършвала с пълно тържество.

Българският национален фронт ратува да бъдат събрани под един покрив всички, които имат българско самосъзнание и се борят за свободна, демократична, независима, национално единна и социално справедлива българска държава.

Поклон пред жертвите и мъчениците!

Нека да носим България в сърцата си!

Нека Бог да бъде с нас!

Да живее свободна и независима България!

Огнян Тасов

Позабравени тайни

*„Да знаем и помним, за да не се повтори!“
Черна книга на комунистическите престъпления*

През 1986 г. Васил Иванов Кобиларов пред повече от 10 души разказва за зверствата на комунистите, извършени в лагера край Ловеч. Двама от слушателите са доносници на ДС. След седмица началникът на окръжното управление на МВР в Стара Загора (ген. Игнат Иванов Колев) поставя задача на комитета за държавен и партиен контрол в лицето на Тодор Теохаров – председател, и Гено Митев Генов – служител и негова дясна ръка, да направят проверка на бюфетчика на язовир „Георги Димитров“ до село Копринка и да го вкарат в затвора, защото с разказите си компрометира комунистическата партия и позори нейното име. Със задачата се заема Гено Митов Генов от Раднево, който вкарва за шест месеца с обвинения по 127-о ПМС Васил Кобиларов в Старозагорския затвор. Тоя ген. Колев е подготвил и самоорганизирал физическото му убийство.

В същото време ген. Колев е наредил и убийството на д-р Юсеин Гавазов – лидер на помохамеданчените насила българи през март 1986 г., замаскирано като самоубийство. За награда ген. Колев е изпратен като културно аташе на НР България към консулството в Ленинград.

За времето, когато са заедно в Държавен и партиен контрол, Тодор Теохаров и Гено Митев Генов вкарват в затвора близо 800 (осемстотин) души по 127-о постановление – за злоупотреба и разхищение на социалистическото имущество.

Написаното по-горе е потвърдено от Ганчо Драганов – офицер от ДС – Казанлък, и Минчо Йончев – първи секретар на БКП – Стара Загора.

Изготвил справка – *Йордан Маринов*, Казанлък

Да се знае

Синът на Гено Митов Генов – Димитър Генов Митов, сега е зам.-председател на Съюза на репресираните от комунистическия терор с неговия почетен председател д-р Иван Николов Йотов – воден на списъчен отчет в ДС – Плевен.

Петър Нешков

Парадоксите на съветския болшеvizъм

*„Платон ми е мил, но истината ми е по-мила“
Аристотел*

Нека проследим личността, възгледите и дейността на двамата видни дейци на болшеvizма (в онтогеничен аспект) – **Владимир Илич Улянов (Ленин)** и **Йосиф Висарионович Джугашвили (Сталин)**.

Ленин произхожда от неруско семейство. Майка му Мария Бланк е руска еврейка (от хазарите), гворянка – образована и културна жена. Баща му Иля Улянов е етнически чеченец. Бил е директор на гимназия, работохолик. От тях Ленин наследява известна интелигентност, любознателност и работоспособност. Завършва с отличие Казанския университет. (Малко известна пикантна история е, че като студент се залюбва с една татарка, която се оказва проститутка, и от нея се заразява със сифилис. Аутопсията след смъртта му – 1924 г., показва, че половината му мозък е изсъхнал – спирохетета.)

След смъртта на най-големия брат – Александър Улянов, обесен като участник в атентата срещу Александър III, Ленин добива патологична омраза към царизма, имперската политика и помещничеството. Усилено започва да изучава трудовете на редица видни философи. Особено му допада философията и политическата етика на Макиавели. Италианският политик и философ Николо ди Бернардо Макиавели (1469-1527) в своя политически трактат „Властелинът“ издига в култ „лъжата, вероломството и жестокостта“, когато те са необходими за управлението на властта (“Целта оправдава средствата”). Затова определено можем да твърдим, че лениново-сталиновият болшеvizъм не е нищо друго освен неомакиавизъм в началото на XX век. Той е особено необходим, когато една утопична идея, каквато е комунистическата, трябва да се реализира в

живота. Това е възможно единствено по пътя на лъжата, демагогията и насиетието. Но за да бъде актуален за своето време (капиталисти-пролетариум), Ленин става “марксист”. Най-мекото казано, прави тотална ревизия на учението на Маркс. Тази деформация добива чудовищно извращение в периода на сталинизма. Ловко използвайки връзките на майка си със световното еврейско лоби (Ротшилд, Рокфелер и т.н.), Ленин приема мощната им финансова подкрепа. Спекулирайки с тежкото положение на руския народ след Първата световна война и воден от патологичната омраза към руския царизъм, успява да организира и проведе Октомврийската революция. Узурпирвайки властта, Ленин заменя господството на “батюшка” цар (“гержиморга”) с “мамушка” болшевишката партия (ВКП(б)), а крепостния селянин в царска Русия заменя със закрепостяване на съветския селянин към колхоза и софхоза. През 1919 г. Ленин създава Коминтерна – параван на новата съветско-болшевишка имперска политика. Демагогски заменя Марксовия призив “Пролетариуми от всички страни, съединявайте се” с болшевишкия: “Болшевишки партии от всички страни, съединявайте се” под егидата на ВКП(б). (Маркс е имал предвид едрия индустриален пролетариат, а не мъжиците в сламена Русия.) Не може да се отрече, че Ленин е бил гениален комбинатор, демагог и популист. Затова и неговото творение ВОСР по същество е един престъпен политически експеримент, който спира естественото развитие на руския народ и гържава и много скоро безславно се проваля.

Но докато Ленин взема от Макиавели предимно лъжата и демагогията, то неговият наследник Сталин взема коварството и жестокостта. те достигат сатанински размери в близо 30-годишното му управление. Над 17 милиона са избити само в СССР и повече от 3 милиона в източноевропейските страни – сателити на Кремъл. Не случайно самият Ленин в последното си “Писмо до Конгреса” (непубликувани документи) предупреждава, че Сталин не бива да стане генерален секретар поради отрицателните му качества: бруталност, жестокост и властолюбие.

Йосиф Висарионович Джугашвили – грузинец по народност. майка му била много набожна жена, баща му – пияница и пройдоха. Като малък Сталин проявява садистични наклонности: късал крилицата на пеперудите, измъчвал малки котенца и т.н. (Същите психопатологични наклонности е имал и другият световен убиец, неговият ученик – ефрейторът от запаса,

расистът Адолф Хитлер.) Сталин изобщо не е познавал икономическото учение на Маркс. Имал е безочие да критикува позицията на Енгелс, че в царска Русия няма обективни материални условия за социалистическа революция поради слабото индустриално развитие. След смъртта на Ленин параноикът Сталин започва безпоощадно да избива своите довчерашни съидейници. Много показателен е случаят с Лев Троцки – дясната ръка на Ленин, когото убива чрез изпратен наемник чак в Мексико. Друг опасен опонент Сталин вижда в лицето на руснака Семьон Киров – любимец на партията, и много йезуитски го ликвидира физически. По нареждане на Сталин смъртните присъди са прилагани в разнообразни форми: обесване, разстрели, отравяния, “нещастни случаи” и т.н.

Това е същността на болшевишкия “морал”, дошъл в името на човека, а “когато фактите говорят, и боговете мълчат”.

След Втората световна война на Сталин незаконно е присвоено звание “генералисимус”, защото:

1. Няколко години преди войната избива компетентни и опитни генерали, като Тухачевски, Егоров и др. и с това обезглавява руската армия.

2. Избива десетки германски патриоти, които бягат в СССР с ценна информация за предстоящия “блиц криг” на плана “Барбароса” – смята го за провокация. Неподготвената съветска армия дава много излишни жертви и позволява на хитлеристите много бързо да навлязат в Русия.

3. Дава указания на Молотов да сключи патка “Рибентроп–Молотов” с цел подялба на Польша.

4. Истинският военен стратег по време на войната е ген. Жуков. Той е бил винаги на първа линия, и то на най-опасните места. Докато Сталин през цялото време се е криел в Кремъл. След войната Сталин, подразнен от големия авторитет на Жуков, решава да го ликвидира, но уплашен от мощната подкрепа на много военни подразделения, не успява да извърши това пъклено дело. Именно Жуков трябва съвсем морално и законно да стане “генералисимус”. Но Сталин, ползвайки подкрепата на тогавашния президент на САЩ Франклин Делано Рузвелт, се домогва до този най-висок военен чин.

Това е обективната истина за “корифея на науките”, “бащата на народите”, “великия генералисимус” Сталин – най-големия убиец в историята на човечеството.

Ц. Ц.

Легендата разказва, че на смъртния си одър хан Кубрат поискал от синовете си да строшат сноп пръчки. Никой не успял и тогава ханът ги счупил една по една. Синовете разбират бащиния съвет – ДА БЪДАТ ЕДИННИ!

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Нека единни, под един покрив с онези граждани, живеещи на планетата Земя и имащи българско самосъзнание, в рамките на изграждащата се обединена Европа, възстановим достойнството си като народ и напишем със златни букви най-новата история на българската държава, успешно преборила се с подводните скали на голямата политика!

Въра
Сила
Суверенитетъ